

РЕШЕНИЕ

№ 2774

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 16.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **4406** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 10979 от 19.05.2011 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [жк], [жилищен адрес] маг. 2, представлявано от управителя В. Ц. М., срещу Ревизионен акт (РА) №[ЕИК]/23.09.2010 г., издаден от С. Д. Т., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 319/24.02.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” („ОУИ”) – С..

Жалбоподателят оспорва изцяло РА, с който са му определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), вследствие на отказано право на данъчен кредит по доставки от [фирма] и [фирма] и с който му е доначислен допълнителен данък по кредитно известие, издадено от [фирма]. Излага съображения за съществено нарушаване на материалните и процесуалните разпоредби на закона. Твърди, че по административната преписка са събрани достатъчно доказателства, установяващи че [фирма] притежава необходимите счетоводни документи, които отговарят на законовите изисквания. Съобразно изложените в жалбата мотиви отправя искане за отмяна на РА като незаконосъобразен, необоснован и недоказан, като иска да бъде признато правото му на данъчен кредит в размер на 389 952,40 лева за данъчни периоди м.06.2009 г., м.07.2009 г., м.08.2009 г. и м.10.2009 г., ведно със съответните лихви, както и за доначислен данък в размер на 45 223,10 лева за данъчни

периоди м.06.2009 г., м.07.2009 г., м.08.2009 г., м. 09.2009 г., м.10.2009 г. и м.11.2009 г., ведно със съответните лихви. Претендират се направените разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОУИ” – С. – не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

РА №[ЕИК] от 23.09.2010 г. е издаден от С. Д. Т. – старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С. в резултат на данъчна ревизия за определяне на задълженията на [фирма] за данък върху добавената стойност (ДДС) по реда на Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за отделните данъчни периоди от 01.06.2009 г. до 30.11.2009 г. Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1001070 от 11.02.2010 г., издадена от С. И. А. на длъжност началник на сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С., в която за ревизиращи органи по приходите са определени Й. А. Ц. и Т. Б. Н.. Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД – 01 – 6/05.01.2010 г. издадена от директора на ТД на НАП ГДО - С.. Определен е срок за извършване на ревизията до 08.07.2010 г.

Извън срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е съставен Ревизионен доклад (РД) № 1001070/28.07.2010 г., връчен на ревизирувания субект, чрез пълномощник на 25.08.2010 г. РД има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен след изтичането на срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице не е подало възражение срещу РД.

Издаден е РА №[ЕИК] от 23.09.2010 г., връчен на ревизираното дружество 29.09.2010 г. С вх. № 53 – 06 - 1939/11.10.2010 г. по регистъра на ТД на НАП - С., офис Б. и вх. № 23 – 22 - 2091/01.11.2010 г. по регистъра на Дирекция „ОУИ” – С., в срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК, е постъпила жалба до директора на Дирекция „ОУИ”. Сключено е споразумение на основание чл. 156, ал. 7 ДОПК за продължаване на срока за произнасяне на директора на Дирекция „ОУИ”.

С Решение № 319/24.02.2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП – С., издадено в срока по споразумението, РА №[ЕИК] от 03.05.2011 г. е потвърден.

Жалбата до съда е подадена чрез директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП – С. с вх. № 53 – 00 – 240 от 19.04.2011 г. и разгледана по същество се явява основателна, но по съображения различни от посочените в нея.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Като издател на РА №[ЕИК]/23.09.2010 г. е посочен С. Д. Т. – старши инспектор по приходите зам. РЕ, а в края на РА при подписа на органа по приходите е посочено името Й. Ц.. Й. А. Ц. е определена със Заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) № К 1001070/28.07.2010 г. за компетентен орган по издаването на РА във връзка с извършена ревизия, по която е съставен РД № 1001070/28.07.2010 г.

Във връзка с така установеното несъответствие с определение от 25.05.2011 г. съдът е указал на ответника, че следва да представи доказателства от кого е издаден оспореният ревизионен акт, поради различие в името на първа страница и в подписа

на издател.

С писмо изх. № 23-22-1432/13.06.2011 г. директорът на ДОУИ е изискал информация, съгласно определението на съда от директора на ТД на НАП С.. В отговор по делото са представени заверено копие от РА №[ЕИК]/23.09.2010 г. и РД № 1001070/28.07.2010 г.

От така постановеният РА не става ясно кой орган го е издал – С. Д. Т. или Й. А. Ц., чието име стои до подписа, положен в края. Това всичко е сторено в един строго формален процес, какъвто е процесът, уреден в Данъчно - осигурителния процесуален кодекс. Глава I, чл. 2, ал. 1 ДОПК, въвежда принципа за законност при осъществяване на производството по ДОПК. Същият текст казва, че органите по приходите действат в рамките на правомощията си, установени от закона. Следователно те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете извън тях са винаги нищожни. Изложеното дотук налага извода, че РА №[ЕИК] от 23.09.2010 г. е нищожен, понеже е издаден от длъжностно лице, различно от посоченото в ЗОКО № К 1001070/28.07.2010 г. В самия РА фигурират имената на две лица, еднакво сочени като издатели на акта и не е ясно кое от тях го е издало и подписало. Тази неяснота не може да се отстрани чрез тълкуване. Касае се за официален документ, издаван в строго формално производство. Ревизионният акт е административен акт и като такъв следва да притежава съответните реквизити, посочени в чл. 120, ал. 1 от ДОПК, сред които са името и длъжността на органа, който го издава, както и подпис на органа по приходите, издал ревизионния акт. По отношение на тези реквизити е недопустимо несъответствие, доколкото от компетентността на органа и лицето, назначено да осъществява правомощията на такъв, е обусловена валидността на актовете, които издава в това си качество. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд по подобни казуси (Решение № 12239 от 20.10.2009 г. по адм. д. № 4976/2009 г.).

Липсата на компетентност у издателя на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предполага нейното обявяване. Предвид установеното не следва да се обсъжда прилагането на материалния закон при издаването на процесния РА.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 8 650 лв., представляващи 50 лв. – държавна такса, 8 300 лв. – адвокатско възнаграждение за един адвокат, съгласно представен договор за правна защита и съдействие и 300 лв. – разноски за експертиза.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на ревизионен акт №[ЕИК] от 23.09.2010 г., потвърден с Решение № 319/24.02.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С..

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата 8 650 (осем хиляди шестстотин и петдесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14 – дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е

постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: